

Kille Pek
&
Hete Bliksem

Kille Pek
&
Hete Bliksem

De Messias Trilogie deel 2

Steven Boers

Coverontwerp: Steven Boers, 2020
Tekst: © Steven Boers, 2020

*Zwaai niet met hamers in glazen paleizen
bezoek geen kraamkamers zonder bloemen op de
vensterbank
Tuur door wimpers naar het avondrood
een geboorte is een hemeldood*

Fragment uit de autobiografische dichtbundel
“Mijn ontstaan, mijn vergaan”
© Hete Bliksem Foundation

I WAT RIJMT ER OP GLETSJER?

Hij zat met zijn rug tegen de gure wind op de top van een stijfwitbevroren berg en dacht na over woorden die rijmden op tangens. En toen dacht hij: 'Moet dat eigenlijk nog? Rijmen? Is dat nog een ding in de poëzie tegenwoordig? En zeker in poëzie die woorden als tangens en fractaal gebruikt. Wat voor dichter wil ik eigenlijk zijn? Een oudewijvenpleaser of een experimenteel avantgardist? En kan dat nog wel vandaag: avantgardistisch zijn in de dichtkunst? Is alles al niet een keer gedaan? Onzinwoorden, typografische onnozelheden, samples, leegten, meta-poëzie, anti-poëzie, ...

Hoe kan ik op experimenteel vlak als dichter nog opvallen? Hoe kan ik nog "nieuw" zijn? Misschien gewoon... omwille van wie ik ben?' En daar had hij wel een punt. Gewoon omwille

van wie hij was, konden zijn gedichten weleens in de aandacht komen.

Hij rechte zijn met platen bepantserde rug, draaide zijn enorme kop naar de wind, duwde met zijn gespierde poten zijn 100.000 ton zware lijf van de rotsen en braakte een brul die gletsjers in de vallei deed storten.

“Wat rijmt er op gletsjer?”, vroeg het monster zich af.

BANG! Wat een binnenkomer! Verondersteld dat gij als lezer totaal geen idee zou hebben gehad waarover dit boek ging natuurlijk. De kans is groot dat gij dit boek leest net omdat ge wist dat het over een gigantisch monster ging. Omdat gij een geek of een nerd zijt die van kaiju houdt. Maar stel nu dat ge écht niet wist waarover dit boek ging, omdat ge mij niet volgt op Twitter en de achterflap niet gelezen hebt. Awel... dan had dat echt wel een kei goeie intro geweest. Zo van: ge denkt dat er gewoon een zielige kerel op een bergtop eenzaam zit te wezen. Een puber waarschijnlijk. Zo een teergevoelige ziel die godbetert dichter wil worden. En dan ineens... HOPLA... ge zat helemaal fout! Want het gaat blijkbaar ineens kei onverwacht over een gigantisch monster! What the hell? Waarom wil

dat monster een dichter worden? Wat voor boek is dit?

Tja... als ge over mijn vorige boeken gehoord hebt¹, dan weet ge al wat voor boek dit ongeveer gaat worden. Ge kunt nu nog stoppen met lezen. Zoveel tijd hebt ge nog niet verscheten, we zijn pas in hoofdstuk een.

1

Of stel je voor: je hebt er een of meerdere van gelezen!

ahahahaH
omgekeerd lachen
ondersteboven huilen
binnenstebuiten vloeken
Het is gewoon kwestie
van iets te voelen

Gravure op rotswand,
© Hete Bliksem Foundation

II HAATKANAAL

Ze keek naar haar vader. Ze voelde nu al hoe trots ze zou zijn als het boek waaraan hij op dit moment aan het schrijven was in de winkels zou liggen. En net als vorige keer zou ze dan met hem meegaan. Niet alleen naar de signeersessies in boekenwinkels, maar ook naar de conferenties en zelfs naar de televisiestudio's waar haar vader zijn boek dan mocht komen voorstellen in belangrijke talkshows. En dan zou hij in debat gaan met andere mensen die veel wisten. Dat vond ze eigenlijk minder leuk. Ze haatte dat zelfs. Dat haar vader zo kwaad kon worden op anderen, gewoon omdat hij gelijk had en zij niet. En sommige mensen waren ook kwaad op hem. Omdat hij die dingen in zijn boeken schreef over hun god en hun heilige boeken en zo. Soms stonden ze hen dan op te wachten 's avonds op de parking van de televisiestudio. Met kartonnen borden vol woorden die ze niet allemaal begreep,

maar sommige wel en daardoor wist ze dat de woorden die ze niet begreep ook heel lelijk moesten zijn. Ze vond het verschrikkelijk eng wanneer ze aan de hand van haar vader - die met kordate tred de scanderende manifestanten negeerde- met neergeslagen ogen naar de auto liep en zo snel mogelijk instapte. Een keer had zo iemand met een bord waar iets over de “hel” op stond zelfs gespuugd toen ze vertrokken en een klod speeksel droop van het raampje vlak bij haar hoofd. Heel de rit lang keek ze ernaar. Hoe het trillend in de wind uitrok tot een draadje taaislijm waarvan soms sliertjes loskwamen van het raam en door de snelheid van de auto werden weggerukt. Zo de berm in. Kleine vlokjes haat die DNA verspreidden wanneer ze als onooglijke sprenkels het gras naast de autostrade bevochtigden. 'Als een insect of zo dat dan oplikt, zou die dan ook zo kwaad worden? Is woede besmettelijk?' Ze dacht van wel, want het leek wel of er elke keer meer en meer mensen haar vader opwachtten met kartonnen verwensingen. Of misschien ging het niet via het speeksel, maar via woorden en gedachten. Misschien reisde haat wel van mens tot mens als onzichtbare stralen die sommige breinen konden ontvangen zoals een radio, wanneer die breinen toevallig op dezelfde frequentie afgesteld stonden. Op een haatkanaal. Misschien waren er

wel mensen die zoveel verdriet hadden gehad in hun leven, zoveel angst hadden moeten lijden, dat hun hart koud geworden was en de knop van de ontvanger in hun brein nu onwrikbaar vast stond op een kanaal met een negatieve golflengte. Heel gevoelig afgesteld zodat ze bijna onmerkbaar signalen kunnen ontvangen van andere mensen met een even koud en donker hart. Zo koud en donker dat angst en verdriet er in bevroren tot haat. Haat als dikke zwarte verf waarmee ze hun boodschappen schreven op de kartonnen borden waarvan haar vader had gezegd dat ze ze niet moest lezen.

Maar vandaag waren die mensen er niet. Nog lang niet, want het boek was nog niet klaar en hoewel haar vader haar tijdens het schrijven van zijn boeken meestal negeerde en ze daar soms stil verdriet om had, waren dit rustige dagen. Zonder roepende mensen. Zonder camera's. Zonder lange autoritten en vliegtuigreizen. Zonder verplichtingen.

Ze was trots op haar vader. Hij was zo slim. Hij kon zo goed praten. Miljoenen mensen lazen zijn boeken en schreven hem brieven. Mooie brieven. Met heel andere woorden dan er op de kartonnen

borden stonden. Ze waren geschreven vanuit bewondering. Ja. Ze was trots op haar papa.

En toch. Toch vroeg ze zich af of... ze durfde het zich bijna niet afvragen, laat staan het er met hem over te hebben, maar... soms vroeg ze zich af: “Heeft papa wel gelijk? Zou het kunnen dat die mensen die ons bespugen...”

Nee. Laat maar. Dat kan niet. Haar vader had gelijk. Dat moest wel. Hij was professor! Hij had bewijzen. En wat hadden die anderen? Niks. Gewoon hun geloof en hun oude boeken. En karton. En zwarte verf en spuug.

Ik heb een haat-liefdeverhouding met Richard Dawkins. Briljant evolutiebioloog én spreekbuis van een hele generatie assertieve atheïsten. Zijn boek *The God Delusion* was voor mij een openbaring. Ik had al een hekel aan religies, maar zijn boek gaf me – hoe noemen ze dat – ah ja: munitie om mijn hekel in mooi verpakte zinnen te verkondigen. Maar zijn boek had ook gevolgen. Ik was zo overtuigd van mijn atheïstisch gelijk en dweeptte zo met Richard Dawkins dat ik op de duur zelfs niet meer naar een cantate van Bach kon luisteren zonder schuldgevoel. Zonder te denken dat ik een verrader was van het atheïsme. Pas later

milderde ik mijn standpunt terug. Mijn radicale atheïsme sleet. Nee niet zozeer mijn atheïsme, want ik ben nog altijd mentaal niet in staat om in de God van de bijbel en dergelijke te geloven, maar wel mijn haat. Het is een kwestie van kind en badwater². Ik leerde terug van Bach te houden, van de verhalen en de diepmenselijke wijsheid uit de bijbel, van de architectuur van kathedralen, van Byzantijnse iconen, van Gregoriaanse liederen zingen tijdens de afwas, kortom: van de voor mij waardevolle dingen die aan religie verbonden waren. Ik hoefde mij hier als atheïst niet voor te verantwoorden, had ik op een gegeven moment door.

In De Wesley Trilogie heb ik het af en toe gehad over hoe ik als twintiger episodes kende van godsdienstwanen. Heel vreemd maar zelfs toen geloofde ik niet, maar ik verslond wel de Openbaring van Johannes alsof die speciaal voor mij geschreven was, ik bestudeerde het onderzoek naar de lijkwade van Turijn, maakte

2

Lees zeker "Religie van Atheïsten" van Alain de Botton als je wil weten waarover ik het hier heb.

schema's van de hiërarchie der engelen. Misschien hoopte ik op een plotse Kierkegaardse leap of faith. Maar er kwam niets. Geen sprong naar het kruis, geen verlossing, geen zielsverlichting. Alleen desillusie en het besef dat alles een leugen was. En Dawkins' boek versterkte dit.

De 33-jarige Steven háátte de 23-jarige versie, vanwege zijn gedweep met religie, ook al was het vanuit een soort culturele interesse. Hij verpatste een deel van de bibliotheek van zijn voorganger, schoffeerde diens gelovige vrienden, verbande zijn cd-collectie met religieuze muziek naar maffe dozen in de kelder en schreef beledigende liedjes over al die achterlijke gelovigen.

De 43-jarige Steven van vandaag is veel milder. Hij heeft nog altijd een godsgloeiende hekel aan dogma's, letterlijke interpretaties van thora's, bijbels en korans, religieuze leiders die de onderdrukking van vrouwen en homo's mooi praten en (maar dat zullen de meeste gelovigen ook wel haten) geweld in naam van het geloof.

Maar de 43-jarige Steven van vandaag kan terug genieten van een bezoek aan een kerk tijdens een